

Примѣрътъ на сливенци съ прогонването на гръцкия владика е билъ заразителенъ. Скоро го послѣдватъ старозагорци, Шуменци и др. Въ едно писмо единъ старъ ветеранъ по възраждането ни, като се обръща къмъ народа си и неговитѣ градове, съвѣтва „да направятъ и тѣ толкова, колкото Желѣзненци (Ст.-загорци), *Сливенци*, Шуменци и Пловдивци, па и съ милостта на Ц. Правителство ще се постигне желанното безъ да има нужда отъ уния.“ — която е послѣдне прибѣжище, защото „тя епархii (Желѣзникъ, Сливенъ и т. н.) като сж отрекоха отъ гръцкаго Цариградскаго патриарха, безъ да си припознаятъ друга, чужда на себе си и на отоманското царство, духовна глава — *лошо ли управляватъ църкви и църковни си работи*“? (Писмо за църк. бълг. въпросъ и т. н., Цариградъ, 1861 г., стр. 12). Между българитѣ, първоначинатели за изхвърлянето името на Цариградския патриархъ отъ българскитѣ черкви, прѣзъ врѣмена на движението въ самия Цариградъ, сж били сливенцитѣ *Х. Мина Пашовъ* и *Стефанъ П. Стефановъ*, тогава секретаръ на Тѣпчилещовата кжца и др.

Черковната борба въ Сливенъ, подклаждана и отъ революционното движение между народа, не прѣстава съ изгонването на гръцкия владика отъ града. Упорството на патриаршията и бавенето на турското правителство да разрѣши българскитѣ искания, усилиха още повече борбата и дадоха поле на една крайностъ, *униатството*, — толкова осждителна по принципъ, колкото и отлична като срѣдство. Сливенци и тукъ участвуватъ. Прѣзъ деня на провъзгласяването му (18 Дек., 1861 г.) въ Цариградъ между най-виднитѣ му партизани тамъ се намирали *Д-ръ Мирковичъ* и *Х. Мина Пашовъ* (сливенци). Него день, заедно съ другаритѣ си, тѣ се прѣдставили на католическия архиепископъ Павелъ

шилъ да дойде и съ писмо до тѣхъ отъ 29 декември имъ пише: въ разстояние на 21 день ако не внесатъ владищината, която му дължатъ за три години (значи сливенци прѣстанали да му плащатъ още въ 1857 г.) и която сума възлизала на 118,000 гроша, то той самъ ще дойде да я събере чрѣзъ властта. (Димитровъ, *op. cit.*, p. 393). При това Кирилъ писалъ и на Слив. каймакаминъ да изпрати 6 сливенски първенци въ Одринъ, съ които да се споразумѣе за разхвърляне на владищината въ бждаще. Каймакаминътъ събралъ първенцитѣ и ги накаралъ да отговорятъ на Кирилъ. На 31 въ недѣля, събрания въ черквата св. Димитъръ народъ далъ слѣдующия отговоръ на каймакамина: „ако българскитѣ патриархъ (униатския), който е снабденъ тоже съ царски бератъ, или честното правителство поиска нѣщо отъ сливенци, готови сж да отговорятъ, но на лица, които народа никакъ не припознава, не може нито да отговаря, нито да пише, нито пѣкъ и лула тютюнъ да имъ даде (Димитровъ, *op. cit.*, 393; той е събралъ даннитѣ си отъ съврѣменници и очевидци). Кирилъ още веднажъ се опиталъ да принуди сливенци да му дадатъ владищина, но тѣ съ своето постоянство научили и ямболци да не му плащатъ вече (*ib.*, 395). (По думитѣ на сжщия Димитровъ, който е родомъ отъ Одринъ, владиката Кирилъ е ималъ обща съ епископа си Хрисантъ наложница, I, Стр. 491).